

ZŮSTANE

MARTIN
VÁŠA

TO V RODINĚ

motto

Zůstane to v rodině

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Martin Váša

Zůstane to v rodině – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZŮSTANE

TO

MARTIN VÁŠA
PRAHA 2021

V
RODINĚ

Tahle kniha je fikce. A kdo si myslí, že ne, ten je vedle jak ta jedle.

COPYRIGHT © MARTIN VÁŠA, 2021

ILLUSTRATIONS © TOMÁŠ CIKÁN, 2021

ISBN TIŠTĚNÉ VERZE 978-80-267-1987-8

ISBN E-KNIHY 978-80-267-2022-5 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2021) (EPUB)

ISBN E-KNIHY 978-80-267-2023-2 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2021) (MOBI)

ISBN E-KNIHY 978-80-267-2021-8 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2021) (EPDF)

Danovi a Ágnes

„Jsme z téže látky, z jaké se tkají sny, a chvilka žití je ostrov v moři spánku.“ – William Shakespeare

PRVNÍ SLOVO

Nepovídáme si často. Vlastně skoro vůbec. Martin, ústřední postava knihy, se mi v lecčem podobá, a přesto je jiný. Je mnou v paralelní realitě, kterou jsem si sám vybájl a která je ochutnávkou toho, jak by věci ve skutečnosti mohly vypadat. Takovou paralelní realitu má nejspíš každý z nás.

Setkáváme se v hrnčířský dílně mého kluka. Našeho kluka. Sedíme oba na pohovce, oba na stejném místě, a přesto každý jinde.

„Víš, co mě zajímá?“ ptám se ho.

„Nevím,“ odpovídá a na kratičký moment se zamýšlí. „Nejspíš jestli si to pořád dělám sám.“

„No, původně jsem se chtěl zeptat, co jsi dělal od ledna 2017, kdy jsem o tobě psal naposledy. Ale dobře, děláš si to pořád sám?“

„Neděláme si to většinou všichni sami? Co jsi mezitím dělal ty?“

„Mimo jiný odpovídal na dotazy o tobě a tvým světě.“

„Například?“

„Divil by ses, kolik lidí třeba chtělo vědět, kdo je ve skutečnosti, v mém světě, Aleš. Kolik lidí chtělo, abych je s ním seznámil.“

„A co jsi jim pověděl?“

„Nic konkrétního. Přišlo mi to úsměvný, protože Aleš ve skutečnosti nikdy nebyl. Aleše jsem si vymyslel jako

tvýho anděla strážnýho. Čím víc sis uvědomoval, že jsi strůjcem svýho štěstí – že si to děláš sám –, tím víc ses podle toho choval a tím míň jsi ho potřeboval. Není zvláštní, že čtenářům tolik imponoval?“

„Zaprvý, Aleš ve tvým světě možná nikdy neexistoval, ale v mém světě existovat může a nemusí. *Dělám si to sám* jsi napsal tak, že záleží jenom na čtenáři, jak si tuhle postavu vyloží.“

„Pravda.“

„A zadruhé, nezapomeň, že jsi mu přiřkl podobu sochy Doryfora od Polykleita.“

„Která to nakonec dotáhla až na obálku knihy, jenom aby si ji lidi pletli s Michelangelovým Davidem. Ale je to tak, krása přitahuje.“

„Aby taky nepřitahovala. Krása dává životu smysl.“

„Jo?“

„No jasně. Žiju pro krásu. Víš, pro takový ty momenty absolutního štěstí. Jeden nikdy neví, co je způsobí. Někdy stačí zahlédnout někoho, jak tančí na *Let's Twist Again* od Chubbyho Checkera. Jindy se procházíš galerií a ta výstava tě děsně nebaví. Říkáš si, že jsi barbar, který umění vůbec neporozumí, nikdy ho nebude schopný docenit, když vtom před sebou spatříš obraz, co tě do sebe vtáhne a nepustí. Najednou pochopíš, proč je před ním umístěná lavička. Sedneš si na ni a zíráš. A všechno najednou dává smysl. Krásou se ti ženou slzy do očí a ty zkrátka víš, že tohle je ono, že teď se to děje, že teď prožíváš moment absolutního štěstí. A tenhle moment usekne všem tíživým nesmyslům hlavu jako Perseus Meduse. Jak říkám, pro tyhle momenty já žiju. Jsou nepředvídatelný, nedají se naplánovat. Žít, to je to jediný, co pro ně můžeš udělat.“

Come on everybody! Clap your hands! All you looking good! I'm gonna sing my song, it won't take long, we're gonna do the twist, and it goes like this.

MODROŽLUTÁ KREV

PONDĚLÍ 11. LISTOPADU

12.13

Ahoj Stockholme, jsem v tobě.

Neuvěřitelný, kolik jsem si toho tady stihl koupit vzhledem k tomu, že jsem přiletěl včera navečer a dneska jsem ještě ani neopustil hotel. To jsem zvědavý, jak to všechno odvezu, když mám jenom příruční zavazadlo. Co by na to asi řekla Marie Kondo? (Asi nic. Četl jsem, že všechny ty zbytečný krámy, co nás donutila vyhodit, teď nově prodává na svém e-shopu. Geniální.)

Patricie mě sem vyslala za spisovatelkou, jejíž severský jméno nejsem schopný vyslovit, natož si ho zapamatovat. Zadání: Na základě rozhovoru napsat portrét tak, aby to vyznělo, že svou literaturou revolucionizuje boj za rovnoprávnost pohlaví. Místo toho se mě tahle rozčepýřená paní s pytli pod očima tak velkými, že by se jí do nich všechna ta moje nadbytečná kosmetika vešla dvakrát, hned nad hotelovou snídání zeptala, co to plácám. „Rovnost pohlaví? Jen se na nás podívejte. Co nám chybí? Nic! Řešíme nesmysly.“ Utrhla kus buchty, jako by si na ní chtěla vybít vztek, a namočila si ji do kafe. „Tak já vám povím, kdo by vládl světu, kdybychom žili v matriarchátu. Muži! Jinak by totiž neměl kdo rodit děti a starat se o ně. Taková blbost!“ V tu chvíli mi došlo,

že tenhle článek nikdy nevyjde. Ale je mi to jedno. Jsem ve Stockholmu. Heč.

Co víc, jsem ubytovaný v Grand Hôtelu a z okna ložnice se koukám přímo na Královský palác. Napadá mě přitom smělá myšlenka: Co když moji předci vládli Švédsku? Vysvětlovalo by to, proč se ve Stockholmu všechno jmenuje Vasa. Vasastan, Vasagatan, Vasamuseet. Náhoda? Nemyslím si.

Googloval jsem to a Vasa byla skutečně švédská královská dynastie. Třeba pak museli před nebezpečím (nejspíš chudým lidem toužícím po reformě) utéct do střední Evropy, kde se schovali pod přidanou diakritiku. Zřejmě to byla úspěšná, ale příliš rychlá akce na to, aby jim něco zůstalo. Snad jenom to jméno. A jistá zhýčkanost. Myslím, že na mně se to pozoruje obzvlášť dobře.

12.31

Zpráva od Dana: „Máme něco v pátek večer? Jsem si říkal, že bychom zas mohli něco upéct.“

Zpráva Danovi: „Nemáme! Mohli!“

Juch. Teď ještě vyřešit účast na Honzově pátečním večírku. Beztak večírky nesnáším. Divím se, že mě vůbec zve.

Zpráva Honzovi: „My tu tvou akci v pátek nedáme, promiň. Zajdeme spolu pak na pivo, jo? Třeba příští týden?“

Zpráva od Honzy: „Martine. Ta party je až příští týden. Máš týden na to vymyslet výmluvu. To dáš.“

Zpráva Honzovi: „Právě jsem zjistil, že jsem dědic švédského trůnu.“

Zpráva od Honzy: „Tak proto seš tak blbej? Protože se tvý předci pářili mezi sebou?“ *With friends like these, who needs enemies?* „Mimochodem, kdy se vrátíš, nepohlídal bys mi přes týden Lízu?“

Zpráva Honzovi: „Jasně. Vracím se večer, můžu ji vy-zvednout okolo půl desátý.“

Líza je pes. Ale neví to o sobě.

16.21

Vlak Arlanda Express. Naproti mně sedí bába a lelkuje. To je tak divný, že nečumí do telefonu jako všichni nor-mální lidi.

16.44

Letiště. Nechtěli mě pustit přes bezpečnostní kontrolu, protože jsem měl dva sáčky kosmetiky, tak jsem se otočil a nacpal jsem to všechno do jednovho, až prasknul. Polo-žil jsem si ho trhlinou na dlaň a otočil se. Tadá. Zaměstna-nec letiště chvíli zíral na kinterovsky vyhlížející instalaci kosmetiky před sebou a pak mě pustil dál, jenom aby mě za rámem odchytl další zaměstnanec, tentokrát kvůli marmeládám. Pověděl jsem mu, že žádný marmelády ne-převážím, a on ukázal na dvě balení body scrubu. Rozpou-tala se mezi námi vášnivá diskuze o tom, že body scrub není tekutina, následována diskuzí o tom, co to body scrub vůbec je. Heterosexuálové umějí být tak exotický!

17.03

Bože, to je nuda. Kdokoliv řekl, že cesta je cíl, byl idiot.

21.41

Oprava: Kdokoliv řekl, že cesta je cíl, byl buď idiot, nebo jezdil mercedesem třídy S.

Mimochoodem, řidič, který mě vezl z letiště, za celou cestu ani jednou nepromluvil. Dal jsem mu za to v apli-kaci pět hvězdiček a kilo spropitný.

21.51

Chcípla mi další kytka, a to jsem ji poctivě zaléval a hnožil, kdykoliv jsem si jenom vzpomněl. Tak já už nevím, co dělám špatně. Zeptám se Patricie. Ta ví všechno.

21.56

Zpráva od Patricie: „99 procent rostlin trpí, protože se o ně lidi až moc starají. Jako o věci, do kterých nikomu nic není.“ (Má to teď těžký. Od té doby, co se stala šéfredaktorkou *One Way*, který se pro velký úspěch řeší, jako by šlo o veřejnoprávní médium, ji bulvár pronásleduje na každém kroku. Posledně napsali, že má oči na straně hlavy. Au.) „Jak šel rozhovor?“

Zpráva Patricii: „Parádně. Ta ženská je feministka asi jako Harvey Weinstein. A namáčí si buchtu do kafe.“

„Hm,“ odepsala Patricie. „Lepší než kdyby si lila kafe do bucht.“

A má recht!

22.48

Jsme si s Lízou tak podobný.

Líza není příliš společenská. Pokud zrovna neprochází extatickým nadšením nebo paralyzujícím strachem, je spíš tichá a zdrženlivá. U stolu neloudí a v parku vám nepřinese klacek. Líná. Je líná. Nesnáší hluk a pohrdá nepřiliš osobitým bišonézem Emilem našeho uměleckého ředitele Standy, který má úplně všechno, jenom ne mozek, a neustále na vás kouká s hlavou lehce nakloněnou ke straně, jako by se snažil pobrat, co říkáte, přestože neříkáte vůbec nic. Myslím Emila, ne Standu. Standa je v pohodě. Líza miluje hlazení na bříšku a piškoty.

Vlastně jsme úplně stejný.

Ve skutečnosti se jmenuje Kora. Honza ji sice zachránil před bůhvíjakým životem (nebo čtvrtíjakou smrtí) kdesi na Ukrajině, ale neovládá azbuku, v níž je psaný její pas, takže jí říkáme Líza. Což sedí. Je to taková Líza Doolittlová. Z ulice přímo do redakce *One Way*. Jak jednou trefně poznamenala redaktorka kosmetiky Vilma: „Líza je taková hraběnka od popelnic.“

Hlídám ji často. Rozhodně dost často na to, aby byla mou nejlepší kamarádkou. Asi není pravda, že neví, že je pes. Líza to ví. To spíš já ji tak nevnímám. Vybavuju si třeba jeden z mnoha víkendů, který jsme spolu strávili. Byl večer. Akorát jsem jí myl tlapky a argumentoval tím, že já přece taky nelezu do peřin se špinavými packami, když vtom jsem si všiml, jak strašně drsnou kůži na nich má.

„Neměl bych jí ty chodidla namazat?“ zeptal jsem se Boba.

„Ses zbláznil, ne? Je to pes, Martine. Nenosí boty. Jestli chceš, aby ji bolel každý krok, tak do toho.“ To byla jedna z posledních věcí, který mi Bob řekl, než se odstěhoval. Přestože je o sedm let mladší, v našem vztahu byl zpravidla tím rozumnějším a praktičtějším.

Rozešli jsme se na Valentýna. Druhý den nám do redakce přišel e-mail od čtenářky. Psala, že všechny ty články na našem webu o tom, jak si užít Valentýna, i když nemáte s kým, ji přivádějí na myšlenku, že „celá redakce je single, neutěšená, emociálně vyprahlá, tedy až na Martina Vášu, který to má s Valentýnem zjevně naprosto srovnané a je v dlouhodobém vztahu.“

My to ale s Bobem srovnaný fakt měli. Náš rozchod byl exemplární. Pokud tedy existuje něco jako exemplární rozchod. Probíhalo to asi takhle:

„Budem spolu ještě někdy spát?“ zeptal se mě jednou, když jsme se oba vrátili z práce domů.

„Nevim,“ odpověděl jsem. Opravdu jsem nevěděl. Jak dlouho jsme spolu v té době už nespali? Půl roku? Možná víc. Hlavou mi bleskla vzpomínka na to, jak se jednou o něco pokoušel a já nechtěl a on mi řekl, že jsem frigidní, a já byl ticho, protože jsem ještě neměl odvahu říct, jak to je ve skutečnosti.

„Miluješ mě ještě?“ přerušil moje vzpomínání Bob.

„Nevim. Ty mě miluješ?“

„Myslím, že jsme spolu ze setrvačnosti.“

„Jo.“

„Jo.“

„Co s tím?“ odvážil jsem se zeptat po chvíli ticha.

„Rozejdeme se?“

„Dobře.“

Další chvíle ticha.

„Víš co,“ pronesl nakonec. „Tobě už bude třicet, ale já, já mám celý život před sebou.“

Po rozchodu jsme spolu ještě pár týdnů bydleli. Příliš jsme se během nich neviděli. Já byl celý dny v redakci, on hrál po večerech v divadle. Pak jednou přišel s tím, že si našel jiný bydlení.

„A kdy se stěhuješ?“

„Pozítří.“

Během následujících týdnů jsem občas na náš rozchod zapomněl. Na to, že někdo, kdo byl tak dlouho součástí mého života, jí už není. Třeba jsem seděl na posteli, byl pozdní večer a já sahal po telefonu, abych mu zavolał. „Kde jsi?“ zeptal bych se. „Je všechno v pořádku?“ Připomněl by mi, že tady už nebydlí, že jsme se rozešli. A já bych se rozhlédl kolem sebe a viděl bych,

co já vím, každičkový místo, co zbylo prázdný po jeho věcech.

To pochopitelně nadobro skončilo, když jsem v létě poznal Dana.

Ježíši, teď mi došlo, že dneska v noci se mi zdál další ze série snů na téma *Vzpomeň si, koho miluješ!* V takovém snu vždycky figuruju já a Dan, ale Dan si vůbec není podobný. Zpravidla vypadá jako skutečný lidi – třeba jako pán, co se mi pokoušel na Florenci prodat „voňafku Bleju vod Šanela,“ a když jsem řekl, ať si ji nechá, ale dal jsem mu padesátikorunu, popřál mi, ať mi stojí celý den. V dnešním snu Dan vypadal jako Míša Zborníková, spolužačka ze základky, kterou jsem naposledy viděl v době, kdy se hudba poslouchala z CD. (Jednou mi vypálila Maroon 5 a já si myslel, že jsme nejvíc cool lidi na světě.) Obvykle v takovém snu na „Dana“ zírám a snažím se vzpomenout si, co na tomhle člověku, kterýho nepoznávám, vlastně miluju. Snažím se o to tak dlouho, dokud se nevzbudím hrůzou, jenom abych ho našel poklidně podřimovat vedle sebe. Nato mě zaplaví vlna úlevy a vděku, zarazí mě zpátky do polštáře jako tsunami, a já zase mírumilovně usnu. Uf. Všechno dobrý.

Dana jsem potkal neplánovaně. Jednoho rána jsem ho zahlédl v posilovně, kam jsem začal chodit poté, co mi jeden kluk dal po pár týdnech košem se slovy, že jsem nepřitažlivý, a já mu to uvěřil. (Poslední sportovní věc, co jsem do té doby používal, byl sportovní kočárek, který maminka dostala od tety Jitky z Rakouska poté, co z něj sestřenice Claudinka vyrostla.) Okamžitě jsem Dana poznal. Sem tam jsme si něco okomentovali na Instagramu. Nebylo toho moc, ale přece nebudu dělat, že ho nevidím, říkal jsem si. Vstal jsem ze stroje, o němž jsem

beztak nevěděl, jak se správně používá, a šel jsem ho pozdravit.

„Ahoj.“

„Už je volný,“ oznámil mi. Podíval jsem se na stroj k posilování zadku, pak zpět na něj.

„Ne, já jenom...“

„Jak říkám, skončil jsem.“

„Chtěl jsem tě jenom pozdravit.“

„My se známe?“

„Já jsem Martin, Martin z Instagramu.“

Kdybych unesl činku, co mi v té chvíli ležela u nohy, zabil bych se s ní ranou do hlavy.

Později toho dne mi od něj přišla zpráva na Instagramu: „Musím se pořád usmívat nebo co.“

Rád na ten den vzpomínám. Rád vzpomínám na jakýkoliv den s ním. Když pomínu úzkostný stavy, během nichž dovedu za minutu vymyslet sto katastrofických scénářů, jak se to mezi námi může posrat, je všechno krásný.

STŘEDA 13. LISTOPADU

18.00

Miluju vzduchotěsný obaly. Měl jsem si jich koupit sto. Toho místa najednou...

18.08

Kéž bych do nich mohl nacpat svoje úzkosti a taky je zredukovat až o sedmdesát procent.

18.12

Uvažuju, že se na terapii nakonec objednáám. Je mi třicet. Možná je na čase svoje úzkostný stavy řešit jinak než deníkem. Musím je zlikvidovat, než zlikvidují mě.

Představuju si, že jsem Harry Potter a úzkosti jsou Lord Voldemort. Ačkoliv moje fyzický atributy odpovídají spíš těm Lorda Voldemorta. Třeba výška. Nebo pleš. Nebo výška. Nebo pleš.

SOBOTA 16. LISTOPADU

13.01

Právě mi volala paní ve jménu jakýhosi výzkumu. Ptala se, kolikrát týdně vařím hlavní jídlo. Dlouho jsem se tak od srdce nezasmál.

ÚTERÝ 19. LISTOPADU

8.23

Zpráva od bratra: „Dobrý ráno, brácho. Vše v pořádku? Dneska se mi zdálo, že jsem ti do zad zabodnul příbo-rovej nůž.“

Divnosny jsou takový naše rodinný stříbro. Zhoršují se s věkem. Dědeček má vůbec ty nejděsivější. Jednou na babičku ze spaní křičel, proč leze na skříň, přestože babička ležela vedle něj. A posledně si zlomil nárt – zdálo se mu, že na postel šplhá nosál, a jak ho prý chtěl nakopnout, nakopnul ve skutečnosti hranu dveří. Proč chtěl kopat do nosála, se nikdo z rodiny neodvážil zeptat.

„Čus bratře, taky se na tebe těším,“ odepsal jsem.

(Víkend strávíme u mojí rodiny v Děčíně. Maminka se svým Edou a teta Ivetka se strejdou Pavlem se všichni narodili v listopadu, takže bude oslava a.k.a. útok proti lidskosti jídlem. Nemůžu se dočkat. Vždycky si pak připadám jako kachna určená na foie gras a je to skvělý.)

Zpráva od bratra: „Přijede ten tvůj ‚kamarád‘?“

(Tak dědeček označuje Dana. Buď jako kamaráda, anebo jako kolegu. Když jsem to Danovi jednou řekl, odpověděl: „Nevím, kde děda pracoval, ale u nás si kolegové rozhodně nedělaj to, co já dělám tobě.“ To dědečkovi příště povím!)

(Nebo radši ne.)

Zpráva bratrovi: „Jo, přijede. To mi připomíná, nemáš zapékačí mísu? Říkali jsme si, že bychom vám udělali gibanicu.“

(Při psaní týhle zprávy jsem se dmul pýchou.)

Zpráva od bratra: „Gibanicu? Mám otázky.“

Zpráva bratrovi: „To je zapékaný srbský jídlo, bude ti chutnat.“

Zpráva od bratra: „Aha. Takže Dan udělá gibanicu.“

Zpráva bratrovi: „Já umím péct!“

Zpráva od bratra: „Piškoty se nezapékaj, to ví každý.“

SOBOTA 23. LISTOPADU

10.59

Cestování českým vlakem je docela sofistikovaná záležitost. Interiér sice evokuje dobu dávno minulou, ale zcela uspokojuje potřeby současného, časově vytíženého člověka: Navzdory tomu, co avizuje klíčka od topení,

je celý kupé značně přetopený, což z něj prakticky dělá saunu, takže do destinace dorazíte odpočatý, zkrátka jako úplně jiný člověk. Velice progresivní. Už se těším, až skočím do Labe.

19.28

Dan se mnou na víkend do Děčína vyrazil vůbec poprvý. Zatím je to velice příjemný, rodina je šarmantní jako vždy.

„Ty máš takový štěstí,“ prohlásila maminka poté, co s Danem probrala nejlepší způsob, jak upéct králíka.

„Já vím,“ odtušil jsem opatrně. Začala mě jímat hrůza z toho, co by mohlo následovat.

„Ty, takový kopejtko. Ty tak leda uklohnit droždovou pomazánku, vid’?“

„Jen do mě šij, mami. Ještě že jsem se objednal na tu terapii.“

„Ale tam tě vařit nenaučej, Mací.“

Jo. Přece jenom jsem se objednal na terapii. V noci na čtvrtek jsem nemohl spát. Koukal jsem do stropu, zabavený neopodstatněnými obavami s intenzitou hrůznosti rozpínající se od *Nejsem dost dobrý* po *Vlastně jsem nejhorší člověk na planetě Zemi, škoda mluvit. A ještě k tomu vypadám jako Lord Voldemort*. Pokusil jsem se namluvit si, že až si ráno pustím rádio a dám kafe, bude zase všechno dobrý, protože mi dojde, že takovýhle myšlenky má občas každý, a navíc jsou stopro známkou vysoký inteligence. Určitě na to existuje nějaká studie, říkal jsem si. Dneska existuje studie na všechno. Jo, ať už člověka sere cokoliv, je velká šance, že existuje studie, díky který ho to bude srát míň. Ráno jsem si pustil rádio, uvařil kafe a objednal se k terapeutce.

19.47

Bratr si mě vzal stranou. Prý o terapii přemýšlí taky, ale má strach, protože jeho kolegyně takhle šla k někomu, kdo se zabývá i traumatem z minulých životů, a nejenže jí nepomohl, ale ještě na ni vytáhl nějakou špínu z druhý světový. Zvráceně lákavá představa!

19.55

Zpráva Patricii: „V pondělí přijdu na půl dvanáctou, mám terapii. Zeptal jsem se Googlu, co mi je, a Google si myslí, že mám úzkostnou poruchu.“

Zpráva od Patricie: „Já jsem včera zjistila, že když si vyndám kontaktní čočky, tak vidím, jako když fotíš analogem.“

Jo, to je podobný.

21.42

Rodinná oslava je za námi. Atmosféra byla příjemná. Můžu říct u stolu?

Doba, po kterou na oslavách zůstává babička s dědečkem, se krátí nelítostnou rychlostí. Dědeček nevydrží dlouho sedět, ale je příliš hrdý na to, aby se na návštěvě natáhl, jak mu pokaždé teta Ivetka nabízí, a tak v jednu chvíli prostě zoufale zvolá „Kurva, mámo, nevykecávej se pořád a pod' už!“, což v překladu znamená „Tak co, lásko? Bavíš se dobře? Já bych klidně i jel domu. Teda samozřejmě až se bude chtít tobě.“ Pak se seberou a do pár minut jsou fuč.

Tentokrát se zdrželi na celých dvaasedmdesát minut. I ty však stačily k tomu, abychom si pověděli to nejdůležitější. To nejdůležitější přitom bylo, že dědeček si chtěl nechat odstranit čtyři znaménka, ale paní doktorka mu